La Operă, debuturi în „Don Pasquale"

(Costin Popa – 25 ianuarie 2010)

Atmosferă de eveniment în teatrul de pe Splai. Bine preparate mediatic, debuturile tinerilor Aurelia Florian şi Bogdan Mihai în **Don Pasquale** de Donizetti, cântăreţi apreciaţi din anterioarele lor performanţe concertante în **Parisina d'Este** şi **Gemma di Vergy**, au atras un număr mare de spectatori, invitaţi speciali, critici, aficionados, mulţi tineri. Un public eterogen care, deşi a aplaudat şi pe parcurs, şi-a rezervat entuziasmul şi chiar strigătele aprobatoare pentru final.

Admirabil pregătiţi de apropiata lor îndrumătoare, renumita soprană şi omul de cultură Mariana Nicolesco, cei doi debutanţi s-au desprins în vedete şi, practic, au tras spectacolul după ei, într-o producţie care are nevoie de aşa ceva. Mizanscena lui Rareş Zaharia, cu aluzii la lumea Hollywood-ul filmului mut, este pretenţioasă. Nemaiputându-se încadra în specificul original al tramei, este nevoie de joc şi atitudini moderne.

Aşa încât, răbufnirile bufe, îndeosebi ale personajului titular, au colorat destul de contradictoriu epoca imaginată, în detrimentul unei tratări potrivite zilei de ieri sau de azi. De aceea, am apreciat în mod deosebit jocul Aureliei Florian şi al lui Bogdan Mihai, foarte pliat ideii dorite de regizor şi devenit punctul principal de atracţie.

Aurelia Florian are dezinvoltură scenică remarcabilă, şarm şi umor delicios, este o Norina mai mult vampă drăcoasă şi incisivă decât midinetă de salon, este ironică, şerpăroasă şi teatrală, cum îi stă bine unei dive de cinema. Se mişcă, gesticulează mult şi cu folos. A fost motorul spectacolului. Mai static dar profitând poetic de alura-i înaltă şi filiformă, Bogdan Mihai a înfăţişat un Ernesto plăcut, radiant, sincer. Definitiv romantic.

A fost nevoie de un act, pentru ca seara să-şi ia întrucâtva zborul. Nu total. Derularea discursului muzical a fost destul de ternă pe întreg parcursul, nelegată, fără antren comic, scintilaţie instrumentală şi urgenţă în recitative. Dirijorul Tiberiu Soare, responsabilul spectacolului, putea să-i confere mai mult spirit. În plus, orchestra a sunat nefiresc de tare şi pun pe această bază, insonoritatea basului Mihnea Lamatic (Don Pasquale) şi chiar a baritonului Vicenţiu Ţăranu (Malatesta) la deschiderea cortinei. În următoarele acte, grija baghetei de a evita decalajele din primul şi de a menaja cântăreţii a sporit. Unul din momentele cele mai bine realizate a fost duetul Pasquale-Malatesta din ultimul act, în care umorul subtil a înlocuit şarjele bufe.

Din perspectivă vocală, Aurelia Florian s-a distins prin muzicalitate, intuiţia frazării, prin articularea pregnantă a cuvântului, prin strălucirea glasului. Are consistenţă în expunerea desenului de pe portativ şi de deasupra lui, departe de obişnuitele soprane leggerine. O abordare foarte valabilă în actuala viziune regizorală, cu tot ineditul ei.

Calităţile lui Bogdan Mihai au apărut evidente de la prima secvenţă solo, **Sogno soave e casto**, ce i-a servit şi pentru inerenta încălzire. Tenorul cântă cultivat, cu linie fină şi frumoasă, cu adâncă preocupare pentru legato. Aceeaşi bună construcţie a frazelor, cu accente plasate perfect cumpănit, în marea tradiţie donizettiană, a continuat în aria **Cercherò lontana terra** din actul secund (interpretată în integralitatea ei, o raritate chiar pe scenele lumii), secţiune încheiată cu o supra-acută ce reprezintă întotdeauna un challenge, propice de a fi negociată îngrijit.

Bogdan Mihai are un instrument vocal de extremă mobilitate, cu care se distrează în voie fie în canto spianato sau fiorito, fie în canto sillabico sau vocalizzato. Momentul de culme a venit în serenada **Com'è gentil**, în care glasul său de autentic tenore di grazia a expus atacuri rafinate, suave ca un zefir, limpezime şi poezie a fior di labbra. Au fost virtuţi cu care a înzestrat şi duetul Norina-Ernesto, alături de o Aurelia Florian în plină expansiune lirică de îndrăgostită.

Aurelia Florian şi Bogdan Mihai sunt încă foarte tineri în cariera lirică. Succesele nu trebuie să-i îmbete. Drumul e lung şi anevoios, consolidarea şi studiul sunt obligatorii, sfaturile acestui deosebit constructor de artişti care este Mariana Nicolesco trebuie urmate cu sfinţenie. Cred că vom avea mari surprize plăcute din partea celor doi şi, poate, şi ale altora care ar fi posibil şi de dorit să vină din aceeaşi şcoală de măiestrie.